

men jeg har ganske vist forstaaet Lovforslaget saaledes, at der heller ikke vil være noget til Hinder for, at der gives Stempelfrihed i saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem kaldte kombinerede Forsikringer. Det vilde imidlertid være rart at faa nøjagtig Oplysning herom af den højtærede Finansminister, og jeg vil derfor benytte Lejligheden til udtrykkelig at spørge, hvorledes den højtærede Minister opfatter Lovforslaget i denne Henseende. Der var en anden Sag, som det ærede Medlem rørte ved, nemlig om en yderligere Stempelfrihed for den Arbejdsgiver, der forsikrer sine Arbejdere, skønt han ikke er tvungen dertil ved nogen Lov. Derom skal jeg ogsaa gøre en Bemærkning. Jeg ser vel, at der er en Del, der taler for at give Stempelfrihed ogsaa i saadanne Tilfælde, og det skulde glæde mig, om den højtærede Finansminister vilde gaa med dertil, men der kan ganske vist siges, at i dette Forhold er der intet forandret ved Loven af 7de Januar 1898; thi ogsaa før vi fik den Lov, var der Folk, som frivillig forsikrede deres Arbejdere, og de betalte Stempel af deres Policier. Det kan siges, at dette Forhold ikke er forandret, at Loven ikke har grebet ind paa dette Punkt, og om man end kan gaa med til at give Stempelfrihed for saadanne Forsikringer, hvad jeg meget gerne ønskede, er jeg ikke blind for, at man ikke godt kan give en saadan Stempelfrihed tilbagevirkende Kraft, thi den Slags Forsikringer have i mange Aar været tegnede her i Landet. Det vilde interessere mig at høre, hvorledes den højtærede Finansminister stiller sig til Sagen, thi det er mig om at gøre, at vi faa Lovforslaget hurtig gennemført, for at der kan blive raadet Bod paa det urimelige i det omtalte Forhold.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): I de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, hedder det i Slutningen, at der „ikke er Grund til at tilstaa en lignende Begunstigelse, naar en Arbejdsgiver af en eller anden Grund maatte finde Anledning til frivillig at gaa videre, end Loven foreskriver“. Det synes jeg, er en ret ejendommelig Udtalelse, thi hvis der er nogle, der ønske at gaa videre, end Loven foreskriver, vilde det dog være rigtigt at opmuntre dertil. Man kunde jo dertil sige, at hvis der blev Tale om meget høje Forsikringer for hvert enkelt Tilfælde, altsaa for meget større Beløb, end Loven fastsætter som Maksimalbeløb, kunde der fremkomme Tvivl. Men hvad der vil blive

Tale om mange Steder, er kun, at Arbejdsgiveren vil paatage sig Ansvar ogsaa for den Tid, der ligger inden for de 13 Uger, enten for en Del deraf eller for hele denne Tid, og jeg mener, at der kunde være Grund til at yde Begunstigelse for dem, der optræde saaledes. Vi vare sikkert, da vi vedtog Loven, klare over, at den var ufuldkommen og mangelfuld, men gik imidlertid med dertil, da den sikkert vil gøre Gavn i adskillige Tilfælde. Det kan imidlertid ikke nægtes, at overordentlig mange Arbejdere ville komme til at lide ved denne Lovs Vedtagelse derved, at de Forsikringer, der vare tegnede kollektivt for enkelte store Forretninger eller for hele Fag, og som gik ud paa at yde Dagpenge, for saa vidt Helbredelse skete, og at yde et Beløb af 2,000 Kr. naar Døden eller fuld Invaliditet indtraadte, næsten alle falde bort, og det er saa meget uheldigere, at dette Forslag først fremkommer nu, som der alt er truffet Bestemmelse i overordentlig mange Tilfælde om, at de skulde falde bort, hvad der er i højeste Grad uheldigt for Arbejderne. Jeg skal blot nævne, at i Kjøbenhavn have de forenede Oplagspladser og Pakhuse, Lastnings- og Losningsforretninger hidtil haft deres Arbejdere forsikrede saaledes, at de kunde faa 1 Kr. om Dagen, naar de kom til Skade — og forbigaaende Skade er meget almindelig ved disse Virksomheder — men at disse Forretninger nu have besluttet at rette sig efter Loven og ikke at gøre noget ud derover. Arbejderne maa derfor i de første 13 Uger søge at sikre sig gennem Sygekasserne, men mange af disse Arbejdere ere ikke og kunne ikke komme ind i en Sygekasse; de kunne være for gamle dertil eller have en eller anden Svaghed, som forhindrer dem deri. Og da deres Antal er stærkt skiftende, nemlig til sine Tider 50, til andre Tider 200 eller 300, og saa kan der igen komme en Tid, hvor der kun er 30 à 40 eller 50, leve de saaledes paa det uviste, at det er umuligt for dem at samle sig i en Sygekasse, og de ere som sagt i høj Grad udsatte for at komme til Skade. Det er derfor en urimelig Ordning, at medens de, der efter Loven ere forpligtede, naar de ville sikre sig ved at slutte Kontrakt med et Forsikringsselskab, skulde være fri for at betale Stempelafgift, skulde de, der ikke have en saadan Forpligtelse, men dog gerne ville følge det gamle Princip, ville gaa ud over, hvad Loven foreskriver, fordi Loven er mangelfuld, straffes med at betale Stempelafgift. Jeg synes,